

det og gik tavs over i sit eget Værelse paa den anden Side af Gangen.

Den Mindste, en lille treaars Krøltop, blev staaende med Fingren i Munden og fulgte ham tildørs med Øjnene. Han var færdig at græde men vovede ikke at følge efter. For ham som for de andre Børn var Døren til Faderens Stue Indgangen til et helligt Sted — bevogtet ligesom Himmerigsporten af en Kerub med et Flammesværd.

Da Præstekonen lidt efter kom ind til sin Mand med den tændte Lampe, sad han henne i sin korte Voksdugssofa og røg en Pibe Tobak, hvad der var den eneste Luksus, han tillod sig. Fru Stine var en lille, hofteskæv Kone nær Fyrretyveaarsalderen, nogle Aar ældre end sin Mand. Hun var Datter af en forhenværende Skolelærer der fra Egnen, og de blev forlovede i hans allerførste Studenterdage. Dengang var hun en rødmosset Landsbypige, som Karlene sloges om; men da de endelig kunde gifte sig, var hun allerede begyndt at falme, og nu var hun afblomstret indtil Stilken.

Hun satte Lampen hen paa Skrivebordet og blev staaende lidt og skruede paa den, mens hun ventede paa, at han skulde tale til hende. Hun havde noget paa Hjerte, stod og tyggede paa et Navn, som hun ikke havde Mod til at nævne. Det var den frem-